

ת"פ 17606/07/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד בן ג'אבר בדוי

בית המשפט המחוזי בחיפה

2.10.17

ת"פ 17606-07-15 מדינת ישראל נ' בן ג'אבר בדוי

לפני כבוד השופט כמאל סעב
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
מוחמד בן ג'אבר בדוי,

בשם המאשימה: עו"ד ענאן ג'אנם -סגן בכיר א' בפמ"ח - פלילי.

בשם הנאשם: עו"ד חנא בולוס

הכרעת דין

א. מבוא:

1. ביום 18.2.15 אירעה תאונת דרכים קטלנית, בצומת המרומזרת הנפגשת עם כביש 4, ושהיו מעורבים בה רכבו של הנאשם ורכבה של המנוחה, ל ס ז"ל, ילידת שנת 1979 (להלן: "**המנוחה**"). כתוצאה מהתאונה קופחו חייה של המנוחה.

2. התאונה נגרמה עקב כך שאחד מהנהגים המעורבים בתאונה נכנס לצומת באור אדום, דבר שהביא להתנגשות. המאשימה טוענת כי הנאשם הוא זה שלא ציית לאור האדום שהיה ברמזור המוצב בפניו, כשנהג בהיותו שיכור, במהירות בלתי סבירה, כפי שנטען בכתב האישום.

ב. העבירות שיוחסו לנאשם:

3. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע העבירות הבאות:

הריגה - עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 - (להלן: "**חוק העונשין**"); **נהיגה תחת השפעת משקה משכר** - עבירה לפי סעיף 362(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**"), ביחד עם סעיפים 64(א)(3), 64(א)(4) ו- 39א הכל לפקודה; **נהיגה בשכרות** - עבירה לפי סעיפים 362(3),

עמוד 1

64ב(א)(3), 64ב(א)(3א) ו- 39א הכל לפקודה; **אי ציות לרמזור אדום** - עבירה לפי תקנה 64(ה) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**") וסעיף 38(3) לפקודה; **מהירות סבירה** - עבירה לפי תקנה 51 לתקנות; וכן עבירה של **גרימת חבלה של ממש** - לפי סעיף 38(3) לפקודה.

ג. העובדות כפי שפורטו בכתב האישום:

4. ביום 18.02.15, בשעה 22:53 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב מסוג פולקסווגן, מספר רישוי 7761618 (להלן: "**רכב א**"), בכביש 4 מכיוון כללי דרום לצפון (להלן: "**הכביש**"), כשבמושב שלצדו ישב ח'אלד חוסין (להלן: "**הנוסע**") ו/או "**ח'אלד**"). כל זאת עשה הנאשם כשבדמו ריכוז של 76 מ"ל אלכוהול.

5. הכביש הינו כביש בינעירוני בעל שני נתיבים לכל כיוון, כאשר בין שני המסלולים מפריד אי תנועה בנוי.

6. באותה עת נהגה המנוחה ברכב פרטי מסוג פיג'ו, מספר רישוי *** (להלן: "**רכב ב**"), מכיוון שוק פייסל לצומת המרומזרת הנפגשת עם כביש 4 (להלן: "**הצומת**") והתכוונה לפנות שמאלה לכיוון עכו - כיוון כללי דרום.

7. בהגיע הנאשם לצומת, כשהוא נוהג ברכב א' במהירות גבוהה, לא ציית לאור האדום אשר הופיע על צג הרמזור בכיוון נסיעתו, חצה את הצומת בנסיעה רציפה ופגע בחזית רכבו בדופן שמאל של רכב המנוחה, שהחלה להיכנס לצומת לאחר שהאור ברמזור בדרך כיוון נסיעתה היה ירוק (להלן: "**התאונה**"). בעקבות התאונה, הסתחרר רכב א', עלה על אי התנועה הבנוי, עבר למסלול הנגדי ונעצר עם חזיתו לכיוון כללי דרום.

8. כתוצאה מהתאונה נפצעה המנוחה אנושות ונגרמו לה שברים באגן, שברים בצלעות, ריסוק של הטחול, פגיעה בכליה והיא פונתה לבית החולים, שם נקבע מותה למחרת היום.

כמו כן, כתוצאה מהתאונה, נפצעו הנאשם והנוסע עמו וכן נגרמו נזקים לכלי הרכב.

9. בכתב האישום נטען כי התאונה, מותה של המנוחה, נזקי הגוף והרכוש כמתואר לעיל, נגרמו כתוצאה ממעשיו ומחדליו האסורים של הנאשם כמפורט להלן:

א. נהג את הרכב כשהוא שיכור משתיית אלכוהול.

ב. בהיותו נהג חדש, נהג הנאשם את רכבו כשבדמו ריכוז אלכוהול העולה פי 7 על הריכוז המותר בחוק.

ג. נהג את הרכב במהירות מופרזת.

ד. בהתקרבותו לצומת, לא האט את מהירות נסיעתו ולא עצר את רכבו.

ה. חצה את הצומת בניגוד לאור האדום אשר הופיע על צג הרמזור בכיוון נסיעתו.

ו. נכנס לצומת במהירות גבוהה ובלתי סבירה בנסיבות העניין.

ז. נהג בפזיזות ולא כפי שנהג מן הישוב היה נוהג בנסיבות העניין.

ד. תשובת הנאשם לאישום:

10. הנאשם הודה כי נהג ברכבו ביום התאונה בכביש 4 מכיוון כללי דרום לצפון, כשלידו ישב הנוסע, אם כי הכחיש את העובדה כי נהג כשבדמו היה אלכוהול. עוד הודה הנאשם כי הכביש הינו כביש בינעירוני בעל שני נתיבים לכל כיוון כאשר בין שני המסלולים מפריד אי תנועה בנוי.

11. הנאשם הודה כי אירעה התנגשות בין רכבו לרכבה של המנוחה, אך כפר בעובדה שנסע במהירות גבוהה. לטענתו נכנס לצומת כשאור הרמזור בכיוון נסיעתו היה ירוק.

12. אין מחלוקת כי המנוחה - נהגת רכב ב' נפטרה כתוצאה מהתאונה.

13. הנאשם אישר כי כתוצאה מהתאונה נפצע הוא והנוסע שישב לידו ונגרמו נזקים לכלי הרכב.

14. הנאשם כפר באשמה המוטלת עליו, הכחיש כי התאונה ומותה של המנוחה נגרמו בשל מעשיו ומחדליו, אך לא כפר בקשר הסיבתי הרפואי שבין ההתנגשות למות המנוחה.

15. בעקבות כפירת הנאשם, הביאו הצדדים את ראיותיהם, שאסקור אותן להלן.

ה. ראיות המאשימה:

העד יאבורסקי ולדימיר:

16. העד עובד כנהג אוטובוס בחברת אגד, בעל תואר שני בתחום התחבורה. העד מסר כי ביום התאונה, בשעה 23:00 לערך, לאחר סיום עבודתו, נסע ברכבו הפרטי מחיפה לכיוון נהריה. כשהגיע לצומת מזרעה הבחין ברכב חשוד שיצא מהצומת ופנה ימינה לכיוון נהריה.

17. העד מסר כי הרכב שראה היה בצבע כחול, שעל כנפו מונח "ספווילר" ושגזים נפליטים מאחוריו באופן חריג.
18. עוד מסר העד כי הוא היה בנתיב השמאלי ועקף את הרכב הכחול שנסע תחילה במהירות סבירה, ובן רגע, נהג הרכב הנ"ל האיץ, עקף אותו והתרחק מימנו, עד כדי כך שהיה נראה לו כ"נקודה" בכביש (עמ' 3 לפרוטוקול, שורות 25-27).
19. העד ציין כי במקביל לזמן בו האיץ הרכב, ראה שבשני הרמזורים שבצמתים שלפניו דולקים אורות אדומים, "**אחד צומת שיוצא יציאה מהפייסל, שני כיוונים, אחד לעכו, ואחד לנהריה והצומת השני הכניסה לעין שרה**" (עמ' 4 לפרוטוקול, שורות 1-2, הטעויות במקור).
20. עוד הוסיף העד כי הנהג ברכב אף לא התכוון לבלום את רכבו, מאחר ולדבריו לא נדלקו אורות הבלם מאחור. בסמוך לכך, מסר העד שלפתע ראה אש גדולה וכן מכה חזקה שכינה כ"**גל פיצוץ**" (עמ' 4 לפרוטוקול, שורה 10).
- כשנשאל מה היה האור ברמזור בכיוון נסיעת הרכב הכחול (הכוונה לרכב הנאשם) כשנכנס לצומת, השיב "**אדום**" - עמ' 4 לפרוטוקול, שורה 21.
21. מיד לאחר הפיצוץ עצר העד את רכבו מצד ימין לצומת והתקשר למשטרה. העד דיווח כי אירעה "תאונת דרכים קטלנית". לדבריו, מההלם בו היה שרוי בעקבות התאונה, התקשר למחרת בשנית למוקד המשטרה וסיפר שוב על שארע.
22. בחקירה הנגדית נשאל העד מדוע למרות שהיה במרחק ניכר מהצומת בזמן התאונה הוא הסתכל על הרמזורים ואף הבחין באור אדום, על כך השיב העד כי "**היה לי מאוד מוזר הרכב שנסע לידי שפתאום לחץ גז ונסע במהירות רבה. אני שמתי לב על הרכב הזה ומה יש לפניו**" - עמ' 6 לפרוטוקול, שורות 17-18.
- 2 עוד נשאל העד עד כמה הוא בטוח בעצמו בעניין הפרטים שמסר אודות התאונה, העד השיב "**150 אחוז**" - עמ' 7 לפרוטוקול, שורה 1.
24. בהמשך מסר "**כמובן שאני זוכר כל פרט ופרט. אני זוכר את זה גם אם תעיר אותי באמצע הלילה**" - עמ' 8 לפרוטוקול, שורה 9.
25. בחקירה חוזרת כשהוצגה לעד תמונה של רכב הנאשם שצולמה בגרר ונשאל מה התכוון

לגבי "הספווילר", העד ענה "הרכב הזה אני לא מכיר" - עמ' 9 לפרוטוקול, שורה 3.

העד גינאדי ליכטמן:

26. העד משמש כבחון תאונות דרכים בשלוחת משטרת עכו והיה ממונה על חקירת נסיבות התאונה. במסגרת עבודתו עבר השתלמות לפענוח תכנית רמזורים.

27. העד מסר לגבי תכנית הרמזורים כי "יש זמן תכנון מערכת, שהוא זמן מקסימום, שבתוך הזמן הזה, גם נכנסים הגלאים. המערכת לא יכולה לעבור לאור אדום מבלי שעדיין תסתיים התכנית של אור ירוק" (עמ' 10 לפרוטוקול מיום 18.4.16, שורות 17-19).

28. עוד מסר העד כי תיאורטית ניתן לדעת בדיוק מה היה צבעו של הרמזור בשנייה מסוימת, אך מאחר והשעה המדויקת של התאונה איננה ידועה, לא יכול היה לעשות זאת - (שם, שורות 25-30). בהמשך, אישר כי גם אם ידע בדיוק את שעת התאונה, לא יכל לדעת מה היה צבע הרמזור - עמ' 11, שורות 6-7.

29. העד הופנה לת/24 ו-ת/25 שהינם חוות דעת ובדיקת תכנית רמזורים. העד נשאל על הסתירה שעלתה מן המוצגים הללו בדבר מספר תכנית המערכת אשר פעלה. לטענת העד, הטעות נפלה בעקבות הבלבול בשם הצומת אצל מע"צ וכי התכנית הרלוונטית שפעלה הינה תכנית מערכת מס' 5.

30. עוד הוסיף העד, כי בהתאם לתכנית הרמזורים, מכיוון רכבו של הנאשם פעלה תכנית מערכת מס' 5, בעוד שמכיוון רכבה של המנוחה פעלה תכנית מערכת מס' 8. מאחר והתכניות הנ"ל הינן מחזוריות, לא ניתן לדעת מבחינת צבעו של הרמזור מה קדם למה. אך מה שכן ניתן לומר, הוא כי כל עוד רמזור אחד מראה ירוק לא ניתן שרמזור אחר יראה כך גם הוא.

31. העד נשאל האם נבחנה העובדה כי המנוחה השתמשה במכשיר הנייד במהלך הנסיעה. תשובתו הייתה כי לא היה טעם בבדיקת פלט השיחות של המנוחה, הן מהסיבה לפיה לא עלה חשד באשמתה והן כי ישנן לפחות שתי עדויות בתיק, הן של ולדימיר והן של גב' בר שרון (שהעדויות שלה תובא בהמשך), המובילות, לטעמו, למסקנה כי המנוחה עברה באור ירוק.

32. העד נשאל בחקירה חוזרת איך הגיע למסקנה שהמנוחה עברה בירוק, בעקבות עדותה של גב' בר שרון אשר העידה כי עמדה בצומת כאשר הרמזור בכיוונה היה אדום, על כך, השיב העד כי:

"הגב' בר שרון בהודעתה וגם העד שהעיד לפני, מסרו שכאשר הם התקרבו לצומת, היה להם אור אדום. שגם הגב' בר שרון, עצרה בצומת כי היה לה אור אדום, ובעצם גם ראתה את הרכב של הנאשם מגיע

לכיוון התאונה. מבחינת תכנית הרמזורים באותה צומת... בכיוון נסיעת רכב הנאשם, מופיע מופע 5. בכיוון נסיעת רכב העדה, הגב' שרון, המופע הוא 6. בכיוון נסיעת רכב המנוחה, זה 8 ו-9. כאשר אנחנו מתייחסים על מופע 8. גם במופע 5 ו-6 הרמזורים היו אדומים. הגב' שרון עצרה ברמזור אדום. אני למד מכך, שאם גב' שרון עצרה באדום, גם לכיוון רכב הנאשם יש אדום, ושניהם מקבלים אדום, וכאשר למופע 5 ו-6 יש אדום, למופע 8 של המנוחה מופיע אור ירוק" - עמ' 15, שורות 21-30 ועמ' 16, שורות 1-3).

33. בהמשך נשאל העד מי הראשון מבין שניהם שמקבל ירוק, אחרי האור האדום המשותף של הגב' שרון והנאשם, העד השיב "הראשון שמקבל את הירוק, זה המופע של גב' שרון, שהגיעה מצפון לדרום" - עמ' 17, שורה 1).

העד מאיר רוט:

34. בתקופת התאונה, שירת העד כראש מדור תאונות דרכים של בוחני משטרת עכו.

35. העדאשר שערך את הזכ"ד המסומנים **ת/33-ת/35**. בנוסף, הוצג דיסק תמונות המסומן **ת/22**, המכיל תמונות של אדם אשר זוהה כפלוני אלמוני, ממנו נטל העד דגימת דם ביום התאונה. העד מסר כי צילם את התמונות מאחר ומדובר היה בזיהוי לא וודאי וכחלק מאבטחתו. התמונות הועברו לחוקר שטיפל בתיק - (עמ' 5 לפרוטוקול מיום 9.5.16, שורות 4-12).

36. עוד מסר העד כי כשהגיע לבית החולים, הפלוני אלמוני היה מחוסר הכרה ולא נכח בסביבה בן משפחה, על כן לא יכול היה לבקש את הסכמתו או ליידע בן משפחתו. בשל כך, הפעיל העד את סמכותו וביקש מהרופא ליטול דגימה, ללא הסכמת הנאשם או ידוע קרוב.

37. העד ציין כי איננו זוכר את מספר המעורבים בתאונה, ואם היה אדם נוסף אשר ממנו היה צורך לקחת דגימת דם, הוא אינו זוכר פרטים על המקרה, מלבד העובדה כי היה מדובר בתאונה בצומת רמזורים. בנוסף, ציין העד כי מספר ימים לאחר המקרה, עזב את מחלק הבוחנים, והתנתק מהחקירה.

38. בהמשך מסר העד כי הוא וידא בעצמו שנטילת דגימת הדם נעשתה ע"י רופא שהשתמש במחט חדשה ובחומר חיטוי שאינו מכיל אלכוהול.

39. העד נשאל כיצד ניתן לזהות באופן וודאי מי הוא אותו פלוני אלמוני, והשיב כי ישנן שתי אפשרויות, האחת; ע"י הצילומים שצולמו על ידו, והשנייה; ע"י המדבקות שהיו מצויות על מיטתו של הפלוני אלמוני ועליהן מוטבע מס' המקרה המלווה אותו עד שחרורו מבית החולים, וכן במקרה בו זוהה - (שם, עמ' 6 לפרוטוקול, שורות 11-14. עוד ציין העד כי מאוחר יותר מסר את המבחנה לבוחן, בשם **גנדי לכטמן**).

העדה גב' בר שרון:

40. העדה הינה עדת ראיה אשר מסרה כי בליל התאונה, בסביבות השעה 22:30 לערך, יצאה מהעיר נהריה לכיוון דרום.

41. עוד מסרה העדה כי כשהגיעה לצומת בכביש 4 לכיוון דרום, עמדה ראשונה ברמזור כשאורו היה אדום ושמשמאלה עמד רכב נוסף. באותה העת, ראתה רכב מהמסלול הנגדי הנוסע במהירות גבוהה מאוד, **"עמדתי בצומת, היה אור אדום, משמאלי היה עוד רכב שעמד, הייתי ראשונה בצומת, ובזמן הזה הסתכלתי בצומת וראיתי רכב נוסע במהירות מהכיוון הנגדי, מהמסלול הנגדי, ממש מהר, נכנס לצומת ואז הייתה התנגשות"** - (עמ' 7 לפרוטוקול, שורות 7-9). בהמשך מסרה כי אחד הרכבים עף מעלה באוויר ונחת מאחורי רכבה. בעת הזו, יצאה מרכבה והזעיקה את כוחות המשטרה - (עמ' 7 לפרוטוקול מיום 9.5.16, שורות 6-10).

42. בחקירה נגדית נשאלה העדה כמה רכבים עומדים ראתה לפני האירוע, השיבה "אחד לידי, וממולי במסלול הנגדי לפחות אחד אם לא יותר". בהמשך מסרה כי במסלול הנגדי **"שניים עמדו אחד נסע במהירות. בעצם שלושה, שניים לפחות, כן"** - (שם, עמ' 8 לפרוטוקול, שורות 26-30).

43. עוד נשאלה העדה אודות **נ/1** (שרטוט ששרטטה במשטרה) מאחר ובו לא ציירה רכבים עומדים במסלול הנגדי, העדה השיבה כי למרות השרטוט, היא זוכרת היטב שאכן עמד רכב במסלול הנגדי, זאת בנוסף לרכב שנסע במהירות והיה מעורב בתאונה - (שם, עמ' 9 לפרוטוקול).

העדה גרציאנה בוסידאן:

44. העדה מסרה כי בליל התאונה שהתה באירוע משפחתי אשר נערך באולמי "גני לוי", משם יצאה ברכבה בסמוך לשעה 22:30, לכיוון תחנת הרכבת בנהריה. בעת שעמדה בצומת T, בכוונה לפנות שמאלה, עמד משמאלה רכב נוסף. עוד מסרה כיבעת הזו ראתה **"רכב שעובר במהירות מצד ימין שלנו לצד שני, במהירות מטורפת ומתחיל בסיבובים שעשה על הכביש. זהו אז ראינו בעצם את הפגיעה"** - עמ' 10 לפרוטוקול, שורות 17-18.

העד ישראל רשטיניק:

45. העד הינו מהנדס מומחה, בעל תואר ראשון בהנדסה אזרחית ותואר שני בהנדסת תחבורה, שותף ומנהל משרד פרטי בשם "הטופ מהנדסים".

46. הוצגו בפני העד מסמכים, אותם הגדיר כתכנית זמנים בצומת מזרעה דרך 4, שהוגשה וסומנה כ-ת/52.
47. העד מסר כי בזמן התאונה בצומת הנ"ל, מכיוון דרום לצפון פעלה תכנית מס' 5, מהכיוון הנגדי מצפון לדרום פעלה תכנית מס' 6 ומכיוון היציאה מפיסל לכיוון כביש 4 פעלה תכנית מס' 9 - עמ' 13 לפרוטוקול, שורות 15-21.
48. עוד מסר העד כי אין זה ייתכן כי תכניות 5 ו-9 יהיו זהות. כלומר, בלתי אפשרי שבשני הרמזורים הללו ידלוק האור הירוק בו זמנית "מהרגע שירוק של 5 מסתיים ועד שהירוק של 9 נפתח עוברות שש שניות..." - עמ' 13 לפרוטוקול, שורה 27.
49. במסגרת החקירה הנגדית, טען כי מופעים 8 ו-9 הם הפועלים בעת היציאה מצומת פייסל; מופע 8 מפנה שמאלה ואילו מופע 9 מפנה ימינה.
50. באשר לזמני המופעים מסר העד, כי בין סיום מופע 5 עד תחילת מופע 8 עוברות 6 שניות וכן בין סיום מופע 8 עד תחילת מופע 5 עוברות 5 שניות.
51. עוד מסר העד כי זמן "הירוק המהבהב" נחשב כזמן בו הרמזור ירוק ולא נכלל במסגרת החמש או השש שניות הללו - עמ' 13-14 לפרוטוקול, שורות 30-3).
52. עוד הוסיף העד כי במידה והולך רגל לוחץ על לחצן מעבר החצייה E, יכול בעצם להיווצר מצב לפיו במופע 5 ידלוק האור הירוק ובמופע 6 ידלוק האור האדום. בכל מקרה, כאשר ישנו כלי רכב הנוסע מכיוון מופע 9, האורות הירוקים ברמזורים המופעים 5 ו-6 צריכים להיפסק יחד ולהפוך שניהם לאדומים.
53. העד נשאל האם בשני הצמתים; צומת עין שרה וצומת מזרעה, יכול להיווצר מצב בו יידלקו אורות שונים ברמזורים, התשובה לכך הייתה חיובית.
54. באשר לגלאים הנמצאים ברמזורים, מסר העד כי הם יכולים לבצע שתי פעולות - האחת; להאריך אור ירוק המופיע במופע מסוים, והשנייה; במידה וישנו אור אדום במופע מסוים, יורו הגלאים על הדלקת האור הירוק במופע הנגדי.
55. עוד מסר העד כי קיימת סבירות גבוהה, לפיה בזמן הרלוונטי לתאונה פעלה תכנית מס' 5. יחד עם זאת, לא ניתן לדעת נתון זה בוודאות, מאחר וכמו בכל מערכת ממוחשבת, ייתכן כי יקרו תקלות. עוד ציין העד, כי בכל מקרה, כל התכניות מ-1 עד 5 מתופעלות בדיוק באותה צורה, רק שאורך הופעת הרמזור הירוק שונה ומותאם לעומס התנועה ומצב הכביש ברגע נתון.

56. העד נשאל באשר למופעים 8 ו-9 ומסר כי המופעים 8 ו-9 נפתחים יחדיו. יחד עם זאת, במידה ומופע 9 נפתח ואין רכב במופע 8, יכול מופע 9 להיפתח בלעדיו.

57. באשר לאורך האור האדום המרבי במופעים, מסר העד כי במופע 8 נמשך 6 שניות, במופע 9 יכול להימשך עד 31 שניות.

58. באשר למופע 5, מסר העד כי אורך האור האדום המרבי בו הוא 48 שניות.

העד מוחמד בן לוטפי פאעור:

59. העד משמש כראש צוות בילוש בנהריה. העד סיפר כי ערב התאונה היה יחד עם שלושה בלשים נוספים, בתחנת הדלק סונול בצומת פייסל, מתדלקים את הרכב, ואז העד שמע פיצוץ בכביש הראשי וראה כדור אש מכיוון דרום לצפון. העד והבלשים אשר היו עמו הגיעו מידית לזירה, בעוד שהעד רץ לרכב מסוג גולף בצבע כחול, להעניק טיפול ראשוני לנהג שהינו הנאשם, עד להגעתם של כוחות ההצלה (עמ' 17 לפרוטוקול מיום 9.5.16, שורות 20-28).

60. העד מסר כי "הגענו לצד הנהג, הדלת הייתה תקועה, עברתי לצד השני לכסא שליד הנהג היה בחור גבוה, אני לא זוכר את שמו עזר לי להוציא את הנהג מהרכב, בתוך הרכב היה אלכוהול מפוזר, הוצאתי אותו מהרכב..." - עמ' 18 לפרוטוקול, שורות 4-6. עוד מסר העד כי ריח אלכוהול נדף מתוך הרכב, אבל בשל היותו עסוק בחילוץ הנהג מן הרכב וטיפול בו, לא ידע לומר אם ריח זה נדף מהנהג.

העד מוסטפא עבד אלעל:

61. העד הינו חברו של הנאשם. העד מסר כי הנאשם לקח ממנו את רכב הגולף הכחול ביום התאונה, בסמוך לשעה 22:30, וזאת מפני שרכבו חסם את רכב הנאשם וכי הם בתור חברים רגילים להתחלף ברכבים שלהם - (עמ' 21 לפרוטוקול, שורה 22).

62. עוד מסר העד, כי טרם מסר את רכבו לנאשם, היו השניים באותה סביבה, כאשר הנאשם היה אצל חברו ח'אלד חוסיין, שנסע עמו ברכב ואילו העד שהה אצל ארוסתו.

63. העד ציין כי לא הבחין בריח אלכוהול הנודף מפיו של הנאשם וכי הליכתו ואופן הדיבור שלו היו "בסדר". עוד הוסיף העד כי אילו היה מרגיש שהנאשם שתוי, לא היה מוסר לו את רכבו - עמ' 22 לפרוטוקול.

העד ח'אלד חוסיין:

64. עד זה הינו חברו של הנאשם אשר נסע יחד אתו ברכב בזמן התאונה וישב לידו. העד מסר כי בסמוך לשעה "עשר, עשר וחצי. ישבתי בבית ושתייתי בירה, הנחתי שני בקבוקי בירה, שתייתי את הבקבוק הראשון ואז פתחתי את הבקבוק השני בדיוק הגיע הנאשם, הוא הגיע אלי ומזג לעצמו כוס, שתייתי את הכוס ואז אמר לי בוא נצא לאכול. יצאנו החוצה ואז ראינו שמוסטפא חסם אותנו עם המכונית שלו, הוא הלך לקרוא למוסטפא כדי לקחת את המפתחות של האוטו, לקחנו את המפתחות ויצאנו" - (עמ' 23 לפרוטוקול מיום 16.5.16, שורות 27-30).

65. בהמשך מסר העד, כי "הגענו לצומת הכניסה של הכפר ואז לקחנו ימינה לכיוון נהריה. המשכנו לכיוון נהריה, התעסקתי עם הפלאפון, פתאום לקח שמאלה (הכוונה לנאשם - כ.ס.) ואז פתאום ראיתי שרכב נכנס בנו מצד ימין" (עמ' 23 לפרוטוקול, שורה 32 ו- עמ' 24 לפרוטוקול שורות 1-2).

העד ציין כי הוא היה עסוק בפלאפון ולא שם לב מה היה צבע הרמזור מכיוון נסיעת הנאשם - עמ' 24 לפרוטוקול. כשנשאל העד איפה קרתה התאונה, השיב "בצומת של הכניסה של פיסל" - (עמ' 24 לפרוטוקול, שורה 6).

בחקירה הנגדית אישר העד כי לפני הכניסה לצומת הם נסעו בצד ימין של הכביש ואז הנאשם סטה עם הרכב שמאלה - (עמ' 25 לפרוטוקול, שורות 16-18).

66. עוד מסר העד כי לאחר ההתנגשות, הוא ירד מן הרכב ואז היו סביבו "מלא אנשים" (פרוטוקול, שם, שורה 14).

67. העד נשאל על מזג האוויר בזמן התאונה והשיב כי היה "טפטוף" (עמ' 25 לפרוטוקול, שורה 20).

העד אבנר בן חורין:

68. העד עובד בתור מנהל שירות בחברת "מנורה" (להלן: "החברה"), שאחראית על תחזוקת הרמזורים, תיקון ואחזקה מונעת.

69. העד אישר כי ערך את המסמכים ת/64 - ביחס לצומת מזרעה וכן את ת/65 - ביחס לצומת עין שרה. העד מסר כי התאונה אירעה בצומת עין שרה ולא בצומת מזרעה.

70. העד נשאל אודות תקלות במערכת הרמזורים, על כך ענה כי בערב התאונה לא נתקבלה כל הודעה על תקלה במערכת הרמזורים המאוזכרים בת/65.

71. עוד מסר העד כי במסגרת תפקידו הוא איננו יכול להעיד על תקינות התוכנה של הרמזור -
ראו עמ' 33-35 לפרוטוקול מיום 23.5.16.

ו. ראיות ההגנה:

עדות הנאשם:

72. עובר לתאונה, הנאשם היה "נהג חדש", המחזיק ברישיון נהיגה תקופה של כשישה חודשים.
73. הנאשם מסר כי הכיר את הצומת בה אירעה התאונה קודם לכן, מאחר וגר בכפר מזרעה הסמוך אליה.
74. תחילה, מסר הנאשם כי איננו זוכר דבר מיום התאונה, מלבד עצם העובדה כי שהה אצל חברו ח'אלד חוסיין ועד לרגע בו התעורר בבית החולים.
75. באשר להרגלי השתייה, מסר הנאשם כי איננו אוהב לשתות ולכן אינו שותה הרבה וכי "**בדרך כלל שותה כוס עם חברים**" (עמ' 28 לפרוטוקול, שורות 14-15).
76. הסנגור הציג בפני הנאשם שתי תמונות שהוגשו וסומנו כ- **נ/2 ו- נ/2(א)**. תמונות אלה, צולמו במכשיר הנייד של הנאשם, בצומת מזרעה. הנאשם מסר כי לפי התמונות לא ניתן לזהות את אור הרמזור ממרחק כזה וכי רק במרחק של 100-200 מטר מהרמזור ניתן לזהות זאת - עמ' 28 לפרוטוקול, שורה 25.
77. בחקירה נגדית הוצג לנאשם סרטון ממצלמות העירייה אשר סומן **ת/53(א)**. המאשימה ציינה כי בדקה 2:11, ממש בסמוך לקרות התאונה, ניתן לראות על גבי השלט את השתקפות אורות הרכבים החולפים. כמו כן, ניתן לראות את אור הרמזור שהתחלף לאדום, ולאחריו את רכב הנאשם וכן את התאונה, על כך ענה הנאשם "איך ידעת שזה אדום" - עמ' 32 לפרוטוקול, שורה 29.
78. עוד הוצגו בפני הנאשם תמונות שסומנו כ- **ת/22** אשר צולמו כאמור ע"י העד מאיר רוט בבית החולים בו היה הנאשם מאושפז, אך הנאשם לא זיהה עצמו בתמונות הנ"ל - (עמ' 33 לפרוטוקול שורות 1-9).

חאתם עבד אלהאדי:

79. העד תושב כפר מזרעה ועובד אצל פייסל מזה כ- 10 שנים.

80. העד מסר כי ביום התאונה הבחין בבחורה ג'ינג'ית, תושבת כפר מכר שעבדה גם היא אצל פייסל ויצאה בסמוך לשעה 22:30. עוד מסר העד כי הבחורה נכנסה לרכב בצבע לבן ונסעה במהירות כשהמכשיר הנייד שלה מוצמד לאוזנה.

81. העד מסר כי לא ראה את מקום התאונה, אך ציין כי **"בא בחור עם אופניים, עצר על ידי, אמר שמעת הייתה תאונה, הוא אמר זה הבחורה שיצאה מפה"** (עמ' 36 לפרוטוקול, שורות 23-24), ואז הבין העד שזו אותה בחורה.

82. העד מסר כי מכיר את הנאשם מהכפר. העד נשאל מתי נודע לו לראשונה כי השכן שלו - הנאשם מעורב בתאונה, תחילה ענה העד **"אחרי חודשיים שיש בית משפט"** - עמ' 39 לפרוטוקול, שורה 26. בהמשך כשנשאל העד שוב ובשפה הערבית מתי נאמר לו שהנאשם מעורב בתאונה, השיב העד **"אחרי רבע שעה חצי שעה מהתאונה"** - עמ' 40 לפרוטוקול, שורה 30. העד מסר כי חודשיים לאחר התאונה פנה לנאשם, סיפר לו את שראה והציע עזרתו בעניין.

83. העד אישר בפני ביהמ"ש כי הוא ראה את המנוחה יוצאת רק מהחניון של פייסל וכי **"זה מה שראיתי שם, זה הכל"** - (עמ' 41 לפרוטוקול, שורות 28-31), קרי הוא לא ראה אם המנוחה המשיכה לשוחח בטלפון בהמשך נסיעתה ועד לתאונה.

העד פרופ' יורם פינקלשטיין:

84. העד הינו מומחה לנוירולוגיה וטוקסיקולוגיה, ומנהל היחידה לאבחון נוירולוגי במרכז הרפואי שערי צדק בירושלים (להלן: **"פרופ' פינקלשטיין"** ו/או **"המומחה"**).

85. פרופ' פינקלשטיין התבקש לחוות דעתו מטעם הנאשם בשאלה האם בזמן התאונה, רמת האלכוהול של הנאשם, אכן הייתה מעל 10 מיליגרם אלכוהול ב- 100 מיליליטר של דם. חוות הדעת התקבלה וסומנה כ-4/נ (להלן: **"חוות הדעת"**).

86. בהתאם לחוות דעתו קבע המומחה כי האלכוהול שנצרך על ידי הנאשם היה בתהליך ספיגה ולכן בזמן התאונה (להבדיל מזמן נטילת הדגימה) הנאשם לא היה שיכור וכי הריכוז שנמדד הינו ריכוז השיא אליו הגיעה רמת האלכוהול בדמו של הנאשם.

87. המומחה מסר כי חוות הדעת נסמכת על החומר המתועד שהועבר אליו באמצעות ב"כ

הנאשם וכי בינו לבין הנאשם לא היה כל שיח וסיג. כמו כן, חוות דעתו נסובה סביב העובדה כי הנאשם שתה **"קודם או בתכופ לנסיעה"** (עמ' 56 לפרוטוקול, שורות 4-5) וזאת בהתאם לגרסה שמסר חברו של הנאשם, ועל כן התייחס בחוות דעתו להפרש של **"עד 15 דקות"** מהשתייה ועד לרגע התאונה (שם, שורה 32).

88. המומחה ציין כי קצב הספיגה יהיה אותו קצב **"אם שתה (הנאשם) בירה אחת או חמש"** - עמ' 60, שורה 4.

89. פרופ' פינקלשטיין מתייחס לסוג השתייה אותה שתה הנאשם, שכן מדובר בבירה, העשויה מפחמימות. בעקבות כך התייחס לקצב ספיגת האלכוהול בגוף הנאשם לצד פרק הזמן שבין פעולת השתייה לזמן התאונה ואישר כי זמן ספיגת השיא לאחר שתיית בירה הינו 40-85 דקות - עמ' 61 לפרוטוקול, שורה 7.

90. המומחה נשאל אם אחרי 105 דקות הנאשם נמצא מעבר לשיא (שהינו 85 דקות) אז מה היה אחוז האלכוהול בדמו של הנאשם בדקה 85? המומחה השיב **"20 דקות קודם למדידה תוסיף עוד 6 מ"ג אחוז לכל היותר, בהנחה שהרגלי השתייה שלו הם הרגלים של שתיין, מגיעים ל- 82 מ"ג אחוז תוצאה כוללת"** - עמ' 61, שורה 30.

91. המומחה חישב במהלך חקירתו הנגדית כמה גרם אלכוהול מפנה הנאשם מגופו בשעה והגיע למסקנה שכ- 8.25 גרם. לאחר מכן נשאל כמה גרם אלכוהול הספיק גופו של הנאשם לפנות עד לרגע נטילת דגימת הדם מימנו, שכן נאמר שהייתה כ- 105 דקות לאחר ששתה. על כך ענה **"8.25 כפול 1.75 שווה 14.4 גרם. הוא פירק פחות או יותר את כל הכמות תוך שעה"** (עמ' 63 לפרוטוקול, שורה 7). בהמשך אישר המומחה כי הנאשם בוודאות לא שתה בירה אחת, כי אם זה נכון בזמן הבדיקה היינו צריכים למצוא בגופו אפס אלכוהול בדם. המומחה הוסיף ומסר כי **"לדעתי, הנאשם שתי בירות שני בקבוקי בירה, כל אחד 330 מ"ל. חוות דעתי לא התייחסה כמה הוא שתה, אלא לשאלת הספיגה.. להערכתי הוא שתה שני בקבוקי בירה כל בקבוק 330 מ"ל"** - שם, שורה 8-12.

בהמשך, לאחר שעשה חישובים נוספים אישר המומחה כי הנאשם שתה 4 מנות בירה של 330 מ"ל:

"ש. תסכים אתי מאחר ואמרת שהוא פירק 14 צריך להוסיף לנתון של 41.8, נכון?

ת. אוקי.

ש. ואז יצא לנו? $41.8 + 14.4 = 56.2$.

ת. נכון 56.2 שזה 4 מנות אלכוהוליים או 4 ספלי בירה. מנה אלכוהולית משמעה הכמות שנמצאת בכוס יין או בספל בירה או בכוסית של ספירט והיא 14 גרם, הוא שתה 4 מנות אלכוהוליות.

ש. מקודם עשינו חישוב כל החישובים התבססו על מנה אחת של בירה של 330.

ת. שום דבר מהחישובים שעשינו לא הופיע בחוות דעתי.

ש. לפי החישובים שעשינו הוא שנה יותר מ-4 בקבוקי בירה.

ת. הוא שנה 4 מנות אלכוהוליות לפי החישוב שעשית. 56 ג' זה 4 מנות אלכוהוליות. בקבוק בירה זה יותר ממנה אלכוהולית, זה לדעתי הוא שנה פחות מ-4 בקבוקים. הוא שנה 4 מנות אלכוהוליות אם נעשה לפי 4 בקבוקי בירה נגיע ליותר מ-4 מנות. 52.8 זה המספר החישובי שרלוונטי לנאשם לפי החישוב שעשינו קודם, בהנחה שהוא שנה 4 בקבוקים של 5% אלכוהול כל אחד, נגיע ל-52.8. זה מספר הגרמים שהוא שנה, פחות מ-4 מנות אלכוהוליות" - עמ' 63 לפרוטוקול, שורות 25-32 ועמ' 64 שורות 1-5.

92. במסגרת החקירה החוזרת, העיד המומחה כי חישוב זה שערך לעיל אינו משליך על רמת האלכוהול בדם בזמן התאונה; "בין אם הוא שנה מנה אחת או ארבע מנות אלכוהול, בסופו של דבר, קצב הפירוק הוא אותו קצב. כך שחוות הדעת מדברת על כך שהאלכוהול נספג תוך פרק זמן מסוים ולא משתנה... אם נמדדו 76 מ"ג, 105 דקות לאחר השתייה.... הרי שרמת הדם עדיין לא הגיעה לאותם 10 מ"ג אחוז שהם המידה הקבועה במקרה זה" (פרוטוקול, עמ' 69, שורות 22-27).

93. ב"כ המאשימה ציין כי לתוצאה הנ"ל הגיע המומחה לאחר חישוב של 76 מ"ג, אך במהלך החקירה הוסכם כי התוצאה שצריך לקחת במסגרת החישוב היא 86 מ"ג לאחר הוספת הפירוק שהיה, על כן התבקש המומחה לערוך חישוב חדש בהתאם לנתונים 86 מ"ג, 105 דקות ו- 13 דקות. התוצאה החדשה שנתקבלה היא 10.6 לפי החישוב: 86 כפול 13 חלקי 105. (עמ' 70 לפרוטוקול, שורות 24-29).

ז. דין והכרעה:

לאחר שסקרתי ראיות הצדדים אעבור לשלב הדיון וההכרעה במחלוקות שבין הצדדים, אך תחילה אביא את העובדות שאינן במחלוקת.

העובדות שאינן במחלוקת:

94. ראשית כל אציין, כי אין מחלוקת שהנאשם הוא זה שנהג ברכב בזמן התאונה כשלידו הנוסע ח'אלד וכי הייתה התנגשות בין הרכב של הנאשם ורכבה של המנוחה - ראו הודאת הנאשם במסגרת תשובתו לכתב האישום בעמ' 2 לפרוטוקול, שורות 11 + 14.

95. עוד אין מחלוקת כי הכביש שבו התרחשה התאונה, הינו כביש בינעירוני בעל שני נתיבים לכל כיוון כאשר בין שני המסלולים מפריד אי תנועה בנוי - שם, שורה 12.

96. זאת ועוד, אין מחלוקת כי כתוצאה מהתאונה נפצעה המנוחה אנושות ונקבע מותה למחרת היום וכי הנאשם והנוסע ח'אלד נפצעו וכן נגרמו נזקים לכלי הרכב - שם, שורה 16 + 17.

97. אין חולק גם שהנאשם נהג ברכבו כאשר בדמו אלכוהול, אך המחלוקת לגבי רמת האלכוהול, כך שהנאשם הכחיש כי נהג ברכבו כשבדמו ריכוז של 76 מ"ל אלכוהול.

עוד הכחיש הנאשם כי נהג במהירות גבוהה וטען כי נכנס לצומת כשהרמזור היה באור ירוק ולא אדום כנטען בכתב האישום.

98. הנאשם אישר בעדותו כי הרכב שנהג בו בזמן התאונה היה תקין - ראו עמ' 30 לפרוטוקול מיום 23.5.16, שורה 2.

יוצא אפוא, כי השאלות העובדתיות והמשפטיות שעומדות להכרעה במקרה שלפניי הן אלו:

א. האם הנאשם עבר את הצומת ברמזור אדום? או שמא המנוחה היא זו שעברה באור אדום?

76 ב. האם הנאשם נהג רכבו בזמן התאונה בהיותו שיכור תחת השפעת אלכוהול, כשבדמו 76 מ"ג % אלכוהול?

ג. האם הנאשם נהג בזמן התאונה במהירות בלתי סבירה?

ד. האם יסודות עבירת ההריגה מתקיימות בענייננו?

99. בהנחה והתשובות לשאלות הנ"ל יהיו כטענת המאשימה, קרי, שהנאשם בהתקרבו אל הצומת האיץ את מהירות נסיעתו, חצה את הצומת באור אדום, במהירות בלתי סבירה, כאשר הוא תחת השפעת אלכוהול, אזי תעלה השאלה האם מתקיים היסוד הנפשי של עבירת ההריגה המיוחסת לנאשם?

להלן אדון בשאלות אלו כסדרן:

א. האם הנאשם נכנס לצומת באור אדום?

100. לטענת ההגנה, המאשימה מסתמכת על הסרטון שמתעד השתקפות של תאורה על תמרור כחול עם חץ ומנסה להסיק מסקנה שזו השתקפות תאורת הרמזור. לטענת ההגנה, אין ספק שמדובר בראייה נסיבתית ולא ראייה ישירה. הסנגור טען כי המאשימה לא הוכיחה את זווית התמרור בייחס לרמזור, לא הוכיחה מיקום הרמזור ומרחקו מהתמרור, עוצמת תאורת הרמזור, והאם מרחק הרמזור מהתמרור ועוצמת תאורה

מאפשרים השתקפות. עוד טען הסניגור כי המסקנה שמנסה המאשימה להסיק מהשתקפות האור על התמרור אינה המסקנה היחידה שעומדת בפני בית המשפט.

101. בנוסף טען הסניגור כי המאשימה לא הוכיחה את תכנית הרמזורים שפעלה בזמן הרלוונטי וגם בדיקת מחזוריות תכנית הרמזור בכיוון נסיעת הנאשם עליה מסתמכת המאשימה מעלה שהמחזוריות לא תואמת את השתקפות ההבהוב על תמרור החץ.

102. עוד טען הסניגור כי אין בפנינו ראיה לתקינות הרמזורים או תקינות התוכנה שמפעילה את אורות הרמזורים ואת המופעים. הסניגור ציין כי תעודת התקינות ת/64 ו- ת/65 לא מעידה על תקינות הרמזור אלא על אי קבלת התראה בדבר תקלה וכי הרמזור לא נבדק ע"י החברה המתחזקת את הרמזורים. לטענתו, המאשימה גם לא הוכיחה כי תכנית הרמזורים - ת/52 הינה התכנית הרלוונטית לחילופין טען כי אף לפי תכנית זו לא הוכח כי הנאשם נכנס לצומת ברמזור אדום.

103. לאחר בחינת ראיות התביעה, ניתן לקבוע כי הוכח מעל לכל ספק סביר שהנאשם הוא זה שנכנס לצומת כשהאור ברמזור שמוצב בפניו היה אדום. עפ"י חומר הראיות זו היא המסקנה ההגיונית האחת והיחידה ואשר כל הראיות הנסיבתיות מובילות אליה. ההגדרה של ראיה נסיבתית והרשעה על בסיסה סוכמה בע"פ 9439/06 **איפרגן נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 10.4.08) (להלן: "**פרשת איפרגן**"), שם נכתב:

"ראיות נסיבתיות הינן ראיות אשר הממצא המתבקש מהן אינו עולה מהן ישירות. כדי לגשר בין הראיות הנסיבתיות לבין הממצא העובדתי שמבוקש להוכיחו על פיהן נדרשת חוליה מקשרת, שהינה תהליך לוגי של הסקת מסקנות ... תהליך הסקת המסקנות עשוי להתבסס על מודל מתימטי או על מודל אינדוקטיבי המבוסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר ... בגדרו של תהליך זה בוחן בית המשפט אילו תרחישים עובדתיים עולים מחומר הראיות או מתיישבים עימו באופן סביר. היה ובסיומו של התהליך נותר בית המשפט עם תרחיש המצביע על כך שהנאשם ביצע את המעשה כמסקנה ההגיונית היחידה העולה מחומר הראיות, סלולה הדרך להרשעה על סמך הראיות הנסיבתיות ..." (שם, פסקה 13).

ראו גם ע"פ 4656/03 **מירופולסקי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 1.12.04), פסקה 7 וע"פ 11541/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.8.06), פסקה 19.

104. מעבר לראיות הנסיבתיות בענייננו קיימת עדות ראיה לפיה רכב הנאשם נכנס לצומת באור אדום. העד ולדימיר שנסע במקביל לרכבו של הנאשם, העיד באופן מפורש וודאי שרכבו של הנאשם האץ ועקף אותו במהירות כשהוא מבחין ברכבו של הנאשם חוצה את הצומת באור אדום. מדובר בעד ניטרלי. אין מחלוקת שאינו מכיר אף אחת מהנפשות המעורבות בתאונה ואין לו עניין בתוצאות ההליך המשפטי. עדותו של עד זה הובאה לעיל והיא הייתה סדורה, ברורה וקוהרנטית, שהשאירה עלי רשום טוב מאוד וחיובי ביותר. המדובר בעד מהימן ואובייקטיבי.

105. בחקירתו הנגדית כשנשאל העד ולדמיר מדוע למרות שהיה במרחק ניכר מהצומת בזמן התאונה הוא הסתכל על הרמזורים ואף הבחין שאור הרמזור שלפניהם היה אדום, ציין העד כי **"היה לי מאוד מוזר הרכב לידי שפתאום לחץ גז ונסע במהירות רבה. אני שמתי לב על הרכב הזה ומה יש לפניו"** - עמ' 6 לפרוטוקול מיום 18.4.16, שורה 17.

106. מדובר בעדות עקבית ללא סתירות מהותיות ובעניין זה הסתירות אליהן הפנה ב"כ הנאשם בסיכומיו הנן שוליות ולא חשובות כלל ועיקר. מה גם, שאין בהן כדי ליצור אפילו סדקים בעדותו. כך למשל כשהוצגה לעד תמונת הרכב של הנאשם, לאחר התאונה, כדי להראות לעד כי אין ספויילר על הרכב, מסר העד כי אינו מכיר רכב זה, כאן ראוי לציין כי ניתן להבין את תשובת העד שלא זיהה את הרכב זאת לאחר שרכב זה שראה העד, נפגע וניזוק קשות לאחר התאונה והיה במצב שקשה מאוד לזהות אותו.

107. ראוי לציין כי עד זה אף דיווח למשטרה על התאונה למחרת יום התאונה בבוקר- ראו תיעוד הדיווח שסומן ת/57, שם מסר העד תיאור דומה לגרסתו שנמסרה מאוחר יותר במשטרה, וכך נמסר למוקד המשטרה:

"מדווח כי הוא עובד באגד וכאשר אתמול בסביבות 23:00 בלילה חזר לביתו היה עד לת.ד. בעין שרה נהריה. לפי התאונה המודיע הבחין ברכב שנסע מכיוון כפר מזרעה לכיוון נהריה, רכב כחול מאחורה יש לו ספויילר ככל הנראה פג', אך המודיע לא וודאי לגבי סוג הרכב. הרכב נסע באיטיות וכאשר המודיע עקף הרכב הכחול שהיה בנתיב הימני והמודיע היה בנתיב השמאלי, הרכב הכחול התחיל לנסוע במהירות (המודיע ורכב כחול היו באותו כיוון נסיעה מדרום לצפון על כביש 4). כאשר הרכב הכחול הגיע לצומת של פייסל בצומת יש 2 הרמזורים שהיו אדומים, הרכב הכחול פגע ברכב אחר שיצא מכיוון פייסל שהיה לו רמזור ירוק, לא יודע סוג או צבע כי היה חשוך ואז קרתה התאונה" - ראו ת/57 בדף שסומן 24א.

108. זאת ועוד, לעדות חשובה ועיקרית זו של ולדמיר מצטרפות עדותה של נהגת רכב אחר - גב' שרון בר, שיצאה מכיוון נהריה, עלתה על כביש 4 לכיוון דרום ונעצרה בצומת באור אדום. עדה זו ציינה שאור הרמזור שבכיוון נסיעתה היה אדום ולכן היא עצרה בצומת ובזמן הזה התרחשה התאונה.
כך מסרה העדה:

"עמדתי בצומת, היה אור אדום בזמן הזה הסתכלתי בצומת וראיתי רכב נוסע במהירות מכיוון הנגדי, ממש מהר, נכנס לצומת ואז הייתה התאונה" - עמ' 7 לפרוטוקול מיום 9.5.16, שורה 6.

109. מדובר בעדה ניטרלית, לא קשורה לאף אחד מהמעורבים בתאונה ומכאן עדותה האובייקטיבית. זאת ועוד יש לציין כי העדה בזמן מסירת העדות הן במשטרה והן בבית משפט לא ידעה שהמסקנה העולה מעדותה בזמן התאונה ושלפיה היא עמדה בצומת בכיוון נסיעתה כי האור ברמזור היה אדום, עדות זו למעשה הוכחה לכך שהנאשם שנסע בכיוון הנגדי חצה את הצומת באור אדום.

110. כמו כן, מצטרפת לראיות הנ"ל, עדותו של הבוחן גינאדי אשר בהתאם לעדות ולדימיר ושרון הגיע למסקנה כי המנוחה חצתה את הצומת באור ירוק. עד זה ערך גם ניסוי שדה ראייה מהמקום בו היה עד הראיה ולדימיר על מנת לבחון את גרסתו והגיע למסקנה שאכן עד זה יכול לראות את האור ברמזור בדרך בכיוון נסיעתו וכי "**מבט מצומת מזרע לצפון לכיוון צומת 'פייסל' ועין שרה ניתן לראות את 2 הרמזורים בברור**" - ראו ת/26, מסקנה שמחזקת את גרסתו של העד ולדימיר.

111. יתירה מזאת, גרסתה של העדה שרון לצד פענוח תכנית הרמזורים, אף מבלי להיזקק לגרסתו של עד הראיה ולדימיר, יש בהן כדי להגיע למסקנה זוה, קרי שהנאשם הוא זה שעבר באור אדום.

112. מעדותו של המהנדס ישראל רשטיניק עולה כי כאשר ישנו רכב שנוסע מצפון לדרום (בכיוון הפוך מנסיעתו של הנאשם), מגיע לצומת ונעצר באור אדום (מופע 6 בכיוון נסיעת העדה שרון), במצב כזה בהכרח במופע 5 - בכיוון נסיעת הנאשם, יהיה גם שם אור אדום מלבד מצב אחד שבו יש דרישה במעבר חצייה E שלא הוכח בענייננו, כאשר לא הייתה עדות לכך שאנשים חצו את מעבר החצייה, גם העדה שרון לא נחקרה על כך בחקירה נגדית. כאן המקום לציין כי הסנגור בסיכומיו הפנה לעדותה של גב' שרון בחקירה הראשית שם מסרה כי "**יצאתי מהרכב רציתי לגשת לרכב שעף באוויר, רק שהיו אנשים לפני שאמרו לי שכדאי לא להתקרב**" - (עמ' 7 לפרוטוקול, שורות 11-12). מדברי העדה הסיק הסנגור את המסקנה שהיו אנשים בצומת עוד לפני ההתנגשות, דבר שמצביע על כך שמדובר בהולכי רגל שכנראה דרשו את מעבר החצייה. יודגש כאן כי כעולה מעדותה של שרון אנשים התכנסו מיד לאחר ההתנגשות ולכן סבורני, כי אין כל עדות לכך שהיו אנשים בכביש לפני ההתנגשות, תמיכה לכך ניתן לראות בהמשך עדותה כשנשאלה בחקירה הנגדית ע"י הסנגור אם מיד לאחר ההתנגשות התכנסו הרבה אנשים, העדה שרון אישרה זאת אך הוסיפה "**יצאו מכל הרכבים בצומת**", קרי שהאנשים שהתכנסו יצאו מהרכבים מיד לאחר ההתנגשות ולכן אין ללמוד מכך שהיו אנשים בצומת שדרשו את הרמזור עוד לפני ההתנגשות.

113. זאת ועוד צפייה בסרטון מצלמת האבטחה שבצומת - ת/53א, אומנם לא ניתן לראות באופן ישיר וברור במידה מספקת את הרמזור שבכיוון נסיעת הנאשם ואת רגע ההתנגשות, יחד עם זאת, צפייה בקטע של המצלמה לכיוון דרום (224) מעלה כי ניתן להבחין על גבי תמרור החץ ועל מסך המצלמה בהשתקפות הבהוב האור הירוק ברמזור בכיוון נסיעת הנאשם. כך שבסרטון נצפו רכבים, בכיוון נסיעת הנאשם, נעצרים לאחר שהאור ברמזור, על פי ההשתקפות מתחלף לאור אדום לאחר שהבהב ירוק וכן מתחילים לנסוע לאחר שהאור מתחלף לירוק. כך למשל בשעה 22:49:12 - רואים השתקפות של התחלת הבהוב ירוק בכיוון נסיעת הנאשם, בשעה 22:49:16 (כעבור ארבע שניות) ההבהוב הירוק מפסיק (זה אומר שהרמזור עובר לאדום), בשעה 22:49:22 (כעבור שש שניות) רואים רכב הנאשם נכנס אל הצומת וכמעט שלא ניתן להבחין בו עקב המהירות הגבוהה בה נסע, ואז מתרחשת התאונה.

ואם נחזור אחורה כמה דקות, לפני התרחשות התאונה, ניתן לראות כי בשעה 22:47:35 - ניתן לראות התחלת השתקפות הבהוב האור הירוק בכיוון נסיעת הנאשם, בשעה 22:47:39 (כעבור ארבע שניות) ההבהוב מפסיק ובשעה 22:47:45 (כעבור עוד חמש שניות) רואים את הרכבים מתחילים לעצור בצומת.

גרסת הנאשם:

114. הנאשם נחקר במשטרה פעמיים (ת/14 ו- ת/19) ובשתי החקירות טען לאורך כל הדרך שאינו זוכר דבר מהתאונה או מהזמן שקדם לה. גם בעדותו בפני המשיך הנאשם עם גרסתו שאינו זוכר דבר מהתאונה, אינו זוכר את השעות שלפני התאונה, אינו זוכר אם שתי אלכוהול ואם נהג תחת השפעת אלכוהול. הנאשם טען כי זכרונו נפגע בשל התאונה, אך לא הציג כל ראיה שמחזקת את טענתו. הנאשם טען כי המנוחה היא זו שנכנסה לצומת במהירות מופרזת ולא שמה לב לרמזור שבצומת, טענה שלא הניח לה כל תשתית ושהיא בעצם נסתרה עפ"י עדויות המאשימה כפי שהובהר למעלה.

115. ההגנה העלתה טענה לפיה ישנה אפשרות שהמנוחה נצפתה כשהיא משוחחת בטלפון הנייד שלה תוך כדי נסיעה, זמן קצר לפני התאונה, כתמיכה לטענה זו העיד הנאשם מטעמו (העד עבד אלהאדי), שמסר כי ראה את המנוחה יוצאת עם רכבה מחניון פייסל. זאת ועוד הנאשם ביקש לקבל צו המופנה לחברה הסלולרית כדי לקבל נתונים אודות השיחות היוצאות והנכנסות של המנוחה כתימוכין לגרסת העד הנ"ל.

116. יומר כבר עתה, כי עד זה כעולה מעדותו הוא רק ראה את המנוחה נוסעת בחניון ולא הבחין בה כלל נוסעת בכביש:

"ש. בעצם אתה רואה אותה יוצאת רק מהחניון של פייסל? ת. נכון. ש. ואחרי זה אתה לא רואה כלום?"

ת. זה מה שראיתי שם, זה הכל.

ש. איפה שהיית במתחם של פייסל, לא יכולת לראות את הכביש?

ת. לא היא יצאה במהירות" - עמ' 41 לפרוטוקול מיום 23.5.16, שורה 32-29 ועמ' 42, שורה 1.

כעולה מעדות זו לא ניתן להסיק כי בזמן התאונה נהגה המנוחה במהירות מופרזת כשהיא מדברת בנייד המונח על האוזן, זאת מעבר לעובדה כי הנאשם שכנו והסתירות שבעדותו לענין מועד ידיעתו על התאונה ובעיקר רצונו לסייע לנאשם.

117. הנאשם לא השכיל להצביע על כל תרחיש הגיוני אחר ושיש בו בכדי להביא למסקנה אחרת או שיש בו כדי ליצור ספק סביר ביחס לעובדה שהוא עבר באור אדום. אך גם אם הנאשם לא העלה אפשרות כזו, על ביהמ"ש לבחון מיוזמתו אפשרויות כאלו ובלבד שהן, מתיישבות, עם חומר הראיות. בענייננו התקשיתי עד מאוד, למצוא תרחישים אחרים שיש בהם בכדי להביא לתוצאה המטיבה עם הנאשם. יש לזכור שביהמ"ש יזכה את הנאשם כאשר קיים:

"...תרחיש מזכה המתיישב באופן סביר עם חומר הראיות (פרשת מקדאד, עמ' 228; ע"פ 1250/07 אבו סולב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 13.12.07), פסקה 6). מובן, כי הימצאו של תרחיש כזה מחייב זיכוי של הנאשם, שכן אז אין לומר כי המסקנה המרשיעה הינה המסקנה ההגיונית היחידה. עם זאת, אין די באפשרות תיאורטית ונעדרת כל אחיזה בראיות. נדרש כי התרחיש המזכה יהיה הגיוני וריאלי (פרשת מקדאד, עמ' 228)." - (פרשת איפרגן).

118. בענייננו, לא קיים תרחיש מעין זה, קרי תרחיש מזכה, והדבר אינו מפתיע שכן הראיות האחרות ושאינן ראיות נסיבתיות, הן כה חזקות ומוצקות המביאות לאותה מסקנה אחת ויחידה שהנאשם חצה את הצומת באור אדום וגרם לתאונה.

119. לאור האמור לעיל, אינני מקבל את עדות הנאשם שהוא נכנס לצומת באור ירוק, שכן גרסה זו עומדת בסתירה מוחלטת לכל הראיות על סוגיהן, ראיות שיש בהן כדי להוביל למסקנה החד משמעית אליה הגעתי, בהתאם לניתוח אותן ראיות, כאמור לעיל.

מכאן שהתשובה לשאלה הראשונה, הנה שהנאשם נכנס לצומת באור אדום.

120. העולה מכל האמור הנו, שנוצר מארג ראיתי משולב ומוצק שמביא למסקנה חד משמעית שהנאשם נכנס לצומת באור אדום. על כן, הוכחה עובדה זו, מעל לכל ספק סביר.

121. הואיל ותמונה שווה אלף מלים, ראיתי לנכון לצרף שרטוט של צומת התאונה כולל הרכבים המעורבים בתאונה, מיקומם ומיקום עדי הראיה שהעידו בפניי.

(-) העד ולדימיר שנסע בכיוון נסיעת הנאשם העיד כי ראה את הנאשם עובר את הרמזור באור אדום (מופע 5).

(-) העדה שרון העידה כי בזמן התאונה היא עצרה ברמזור שהיה בצבע אדום (מופע 6), ולפי הנתון הזה הגיע הבוחן ליכטמן למסקנה כי הרמזור בכיוון הנאשם (מופע 5) גם הוא היה אדום ובכך שהרמזור בכיוון נסיעת המנוחה היה ירוק (מופע 8).

ב. נהיגה בשכרות:

122. כאמור, נלקחה מהנאשם דגימת דם בשעה 00:25, קרי כעבור כשעה וחצי מעת התרחשות התאונה.

123. מהבדיקה המעבדתית עולה כי מהנאשם נלקחה דגימת דם, אשר נבדקה על ידי מומחה מטעם המאשימה. מחוות הדעת עולה כי נמצא בגופו של הנאשם ריכוז אלכוהול בשיעור 76 מ"ג % - ת/48.

ראוי לציין כי חוות הדעת הזו הוגשה בהסכמה והנאשם וויתר על חקירת המומחה. הימנעות מחקירת עד משמעותה כי אותו צד שוויתר על חקירת העד, אינו חולק על הנאמר באותה ראייה - ראו ספרו של קדמי - חלק שלישי, עמ' 1649 - 1699 וע"פ 8748/08 **ירון ברכה נגד מדינת ישראל**, (ניתן ביום 10.10.11), שם נאמר כי:

"**הכלל הנוהג לעניין זה הינו כי בהעדר כל הסבר סביר, הימנעות מחקירת עד בסוגיה כלשהי משמעה כי אין חולקים על גרסתו של העד באותה סוגיה.**" - ראו גם רע"א 3489/09 **מגדל חברה לביטוח בע"מ נגד חרת צפוי מתכות עמק זבולון בע"מ**, (ניתן ביום 11.4.13), ע"פ 1229/10 **מג'דוב נגד מדינת ישראל**, (ניתן ביום 5.8.10) וכן ע"פ 10586/05 **בן אברהם נגד מדינת ישראל**, (ניתן ביום 5.1.09).

124. לא זו אף זו, העד ח'אלד חוסיין שנסע יחד עם הנאשם ברכב, מסר בעדותו בפניי כי הנאשם שתה כוס אחת של בירה אצלו בבית: "**ישבתי בבית ושתיתי בירה, הנחתי שני בקבוקי בירה, שתיתי את הבקבוק הראשון ואז פתחתי את השני, בדיוק הגיע הנאשם, הוא הגיע אלי ומזג לעצמו כוס, שתה את הכוס ואז אמר לי בא נצא לאכול**" - עמ' 23 לפרוטוקול מיום 16.5.16, שורה 27.

125. הנאשם בגרסתו אף לא סתר את דברי הנוסע ששתה כוס בירה לפני הנסיעה.

126. לטענת המאשימה, הנאשם עוד לפני שהגיע לביתו של הנוסע ערב התאונה, הוא שתה לפחות 4 בקבוקי בירה ולאחר מכן הגיע לביתו של הנוסע ושם שתה כוס אחת בירה.

127. זאת ועוד השוטר מוחמד לוטפי העיד כי לאחר שהגיע לרכב של הנאשם הוא ראה והריח אלכוהול "**ריח של אלכוהול היה בתוך הרכב, אבל לא התעסקתי בזה יותר מדי, המטרה שלי הייתה לטפל בפצוע**" - עמ' 18 לפרוטוקול מיום 9.5.16, שורה 8.

128. לעניין נטילת דגימת הדם מגופו של הנאשם, ראו ת/33-35. כן ראו עדותו של מאיר רוט שהסביר על תהליך נטילת הדגימה מהנאשם.

129. ההגנה הגישה מטעמה חוות דעת של פרופ' פינקלשטיין וטענה כי בהתאם לחוות הדעת הזו הנאשם לא היה שיכור. לטענתה, בהתאם לחוות דעת זו, בגלל מהלך ספיגת האלכוהול בדם, ייתכן מצב שבזמן הנהיגה היה אחוז האלכוהול בגופו של הנהג מתחת למידה הקבועה בחוק, כך שהוא לא עונה על ההגדרה שבדין. לעומת זאת, בזמן הבדיקה שנערכה כעבור שעה וחצי כבר הספיק אחוז האלכוהול לעלות ולכן הגיע לרמה של מעל המידה הקבועה. הסנגור טען כי המאשימה לא הביאה עד מומחה טוקסיקולוג שתפקידו להעיד על רמת האלכוהול בדם בזמן הרלוונטי לתאונה, להבדיל מרמת האלכוהול בזמן הבדיקה.

130. באשר למסקנת המומחה מטעם הנאשם ראוי לציין כי העד ח'אלד מסר כי הנאשם שתה אצלו רק כוס אחת של בירה. המומחה אישר בעדותו כי על פי המדידה בגופו של הנאשם הוא שתה שני בקבוקי בירה, כאשר כל בקבוק 330 מ"ל, ובהמשך עדותו מסר המומחה כי הנאשם שתה 4 מנות אלכוהוליות וציין כי בקבוק בירה מהווה יותר ממנה אלכוהולית אחת - ראו עמ' 63 לפרוטוקול, שורה 10 + עמ' 64 לפרוטוקול, שורה 1-2, ולכן ניתן להסיק מזה כי הנאשם שתה עובר להגעתו לבית העד ולכן זמן צריכת האלכוהול עליו מתבסס העד בחוות דעתו אינו נכון. מה גם ההגנה לא הביאה כל ראיה לכך כי התאונה אירעה דקות ספורות (13 דקות) מזמן צריכת האלכוהול. בעניין הזה ראוי לציין כי מסקנת המומחה בחוות דעתו תהיה **"שונה אם השתיה היתה מוקדמת בהרבה..."** - עמ' 56 לפרוטוקול, שורה 20.

131. עוד טענה ההגנה כי על פי המאפיינים שהוכחו, ניתן לקבוע שהנאשם לא היה תחת השפעת אלכוהול וזאת כי העידו שני עדי תביעה (הנוסע ומוסטפא עבד אלעאל) ומעדותם עולה כי הנאשם עלה 3 קומות, לא נדף ריח אלכוהול מפיו, לא נראה שתוי, הליכתו הייתה בסדר, דיבורו היה בסדר, נהג בצורה יציבה לא סטה ולא זגזג, ואחד העדים אף מסר כי אם היה מרגיש כי הנאשם היה שתוי לא היה נותן לו את הרכב שלו. לטענת הסנגור, כאשר הנאשם מעורר ספק לעניין שכרותו, באמצעות ראיות שאינן מדעיות, על יסוד ההתרשמות מעדים ובדיקת מאפיינים, כי אז אותו כלל שחל על הוכחת שיכרות בראיות לא מדעיות, יחול על יצירת ספק סביר בדבר שכרות או הוכחת פקחות הנהג, כך שאם שכרות ניתן להוכיח לפי בדיקת מאפיינים בהתאם לפסיקה, כשדי בלעורר ספק סביר בראיות המאשימה. על טענה זו ניתן לומר שהוכחה מדעית שתהליך קבלתה היה תקין גוברת על כל ראיה אחרת והחובה לסתור אותה מוטלת על הנאשם, כך שבנסיבות לא ניתן לומר כי עדות העדים, גם אם הייתה מהימנה ואינני קובע זאת, אין בה כדי ליצור ספק סביר בשאלת השכרות.

132. עוד העלה הסנגור טענה נוספת לפיה דגימת הדם נלקחה מהנאשם ללא הסכמתו כשהיה מחוסר הכרה, ללא קבלת אישור הרופא וללא קבלת החלטה מבית המשפט בהעדר הסכמה מצד הנאשם ומכאן שבהתאם לחוק סדר הדין פלילי (סמכויות אכיפה חיפוש בגוף החשוד), התשנ"ו - 1996 (להלן: **"חוק החיפוש"**) מדובר בחיפוש לא חוקי ולכן בהתאם להלכת **"ישכרוב"** בע"פ 5121/98 **ישכרוב נגד התובע הצבאי, סא (1) 461**, יש לפסול את הראיה שהושגה שלא כדין תוך הפרה בוטה לחוק שקובע במפורש את דרך נטילת הדם מגופו של הנאשם.

133. יומר כבר עתה, כי בדיקת דם, שהינה בדיקה פנימית, יוחדה בחוק החיפוש לאפשרות של קבלת ראיה,

בדרך זו, להוכחת עבירה מסוג פשע, נקבעו לגביה התנאים המיוחדים לעריכתה, כולל הפקדת הצורך בעריכתה בידי קצין משטרה, הסכמת החשוד ואישור של רופא לביצוע ובהעדר הסכמת החשוד יש צורך בקבלת היתר מבית המשפט.

לעומת זאת, בדיקת דם לפי פקודת התעבורה ותקנותיה יוחדה למקרה של נהג המעורב בתאונת דרכים או חשד לנהג שיכור, בדומה למקרה שלפנינו - ראו סעיף 64ב(ב) לפקודת התעבורה ותקנה 169ג(א) לתקנות התעבורה.

בדיקת הדם בהתאם להסדר הקבוע בפקודה, הופקדה, לצורך הזה, בידי שוטר (ולאו דווקא קצין) ואין צורך באישור של רופא לביצועה. מה גם, הסכמת הנהג לא נקבעה כתנאי לביצועה.

משכך, המדובר בשני הסדרים (הסדר לפי חוק החיפוש והסדר לפי פקודת התעבורה), שכל אחד מהם עומד ברשות עצמו, מחמת כך שהם חלים בנסיבות שונות זו מזו.

בסעיף 2(ב) לחוק החיפוש נאמר כך:

"נקבע בחוק אחר הסדר שונה, באשר לחיפוש בגופו של חשוד, יחול חוק זה בכפוף להסדר השונה שנקבע. לענין סעיף קטן זה, "הסדר" – לרבות עילות החיפוש, תנאיו והתוצאות המשפטיות לסירוב לחיפוש".

ההסדר המתאים למקרה שלפנינו, קבוע בסעיף 64ב(ב) לפקודת התעבורה, שמורה כדלקמן:

"שוטר רשאי לדרוש מנהג רכב או מממונה על הרכב, שהיה מעורב בתאונת דרכים או שיש לשוטר חשד סביר כי הוא שיכור, לתת לו דגימת שתן או דגימת דם לשם בדיקה אם מצוי בגופו אלכוהול ובאיזה ריכוז, או אם מצוי בגופו סם מסוכן או תוצרי חילוף חומרים של סם מסוכן; שוטר רשאי להורות על נטילה של דגימת דם כאמור בסעיף קטן זה גם מנהג רכב או מממונה על הרכב שהוא מחוסר הכרה, ולא יחולו לענין זה הוראות סעיף קטן 2(ב).

בהתחשב בקיומו של סעיף 64ב לפקודת התעבורה, יש לראות את ההסדר שנקבע בו לבדיקת שכרות, **כהסדר שונה**, כאמור בסעיף 2(ב) לחוק החיפוש, ולכן אין מקום להכפיף את בדיקת השכרות לפי פקודת התעבורה, להוראות חוק החיפוש.

יודגש, כי בהקשר להסדר שנקבע לבדיקת שכרות בהתאם לסעיף 64ב(ב) לפקודה, נטילת דגימת דם מנהג מחוסר הכרה, שהיה מעורב בתאונה קטלנית, אינה פסולה.

134. מעל הנדרש, אני קובע כי לא נפל כל פגם בהתנהלות המשטרה בהקשר של אי קבלת

הסכמת הנאשם לנטילת דגימת דם. אין ספק כי הנאשם היה מחוסר הכרה כשהגיע לבית חולים, ומצבו לא היה מאפשר את קבלת הסכמתו. לכן לא התרשמתי כי השוטר מאיר רוט שנקט בפעולות בהקשר לנטילת דגימת הדם, פעל באופן זדוני או מתוך כוונה לנצל את הסיטואציה בה היה נתון הנאשם. ראוי לציין גם כי השוטר רוט פעל על פי הנחיות הצוות הרפואי ודאג שהדגימה תבוצע כהלכה.

135. לעניין השפעת השכרות על תפקוד הנהג השיכור והפגיעה בשיקול דעתו, ראו רע"פ 806/09 **גהספן נ' מדינת ישראל** (ניתנה ביום 18.2.09) ורע"פ 2073/08 **ברבי נ' מדינת ישראל** (ניתנה ביום 9.3.08), כך שחציית צומת באור אדום, נסיעה במהירות בלתי סבירה וריח אלכוהול בתוך הרכב, לצד דגימת הדם שנלקחה מהנאשם ואשר הראתה כי ריכוז האלכוהול בדמו היה 76 מ"ג %, כל אלה יש בהם כדי להוכיח כי הנאשם נהג תחת השפעת אלכוהול והיה שיכור.

136. מכל האמור לעיל עולה כי המאשימה הוכיחה בהתאם לחובתה את העובדות הנטענות והביאה ראיות מספיקות ומעל לספק סביר לשם הרשעת הנאשם בעבירה של נהיגה בשכרות ונהיגה תחת השפעת משקה משכר.

ג. נסיעה במהירות בלתי סבירה:

137. לטענת המאשימה, בעקבות השפעת האלכוהול על הנאשם, הוא נהג במהירות מופרזת ולא סבירה ועקב כך חצה את הצומת באור אדום וגרם לתאונה.

138. המאשימה הפנתה לסרטון מצלמת האבטחה - ת/53 שתיעד את התאונה, שבו נראים הרגעים שבהם רכב של הנאשם חוצה את הצומת.

139. מנגד טען הסנגור המלומד כי מהירות הנאשם לא נמדדה על ידי מד מהירות וממצאי ההתנגשות והבלימה של הרכבים לא מעידים על גובה המהירות. הסנגור ציין כי מעדותו של הבוחן גינאדלי לא ניתן לדעת את גובה מהירותו של הנאשם. עוד ציין הסנגור כי מדובר בכביש בין עירוני רחב, עם מספר מסלולים, שעת לילה כאשר תנועת הרכבים ועוברי אורח, אינה תנועה עירה, הנאשם לא זגזג תוך כדי נהיגה, לא סטה ממסלול נסיעתו ולא הייתה כל אינדיקציה על כך שהנאשם איבד שליטה ברכב. לטענת הסנגור המאשימה לא הוכחה כי הנאשם נסע במהירות בלתי סבירה ולכן יש לזכות אותו מעבירה זו.

140. צפייה בסרטון ת/53 בקטע המתעד כיוון דרום (224) ניתן לזהות כי רכבו של הנאשם נכנס לצומת במהירות די גבוהה, שכמעט לא ניתן להבחין ברכב הנאשם עקב המהירות הגבוהה.

141. זאת ועוד ישנם מספר עדים שהעידו בבית משפט אשר תיארו אופן נסיעת הנאשם, כך

למשל העד ולדימיר העיד כי הנאשם נהג במהירות חריגה. גם העדה שרון העידה כי הנאשם נהג במהירות גבוהה "ראיתי רכב נוסע במהירות מהכיוון הנגדי, ממש מהר, נכנס לצומת ואז היתה התנגשות" - עמ' 7 לפרוטוקול מיום 9.5.16, שורה 6, וכן עדת הראיה בוסידאן שתיארה מהירות הנאשם "עמדנו בצומת טי ברמזור ואז ראינו רכב שעובר במהירות מצד ימין שלנו לצד השני במהירות מטורפת ומתחיל בסיבובים שעשה על הכביש" - עמ' 10 לפרוטוקול מיום 9.5.16, שורה 16.

142. מכאן שהנאשם שבפני נהג במהירות בלתי סבירה, מהירות שאינה תואמת את תנאי הדרך והנסיבות כשהוא שיכור.

143. על כן ובהתחשב במכלול הנתונים הן הסרטון, הנהיגה בשכרות, העדים שנכחו בזירה ונסיבות התאונה, כל אלה מעידים על כך שהמהירות בה נסע הנאשם הייתה בלתי סבירה ולא התאימה לתנאי הדרך.

ד. כעת לדיון בעבירת ההריגה:

144. סעיף 298 לחוק העונשין מגדיר עבירת ההריגה כגרימת מותו של אדם כתוצאה ממעשה או ממחדל. בענייננו וכפי שקבעתי לעיל מתקיים היסוד העובדתי שכן הנאשם בהתנהגותו גרם למות המנוחה ונותר לבחון באם מתקיים אצלו היסוד הנפשי שקבוע בסעיף 20 לחוק העונשין וזו לשונו:

"(א) מחשבה פלילית - מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, ולענין התוצאות גם אחת מאלה:

(1) כוונה - במטרה לגרום לאותן תוצאות;

(2) פזיזות שבאחת מאלה:

(א) אדישות - בשוויון נפש

לאפשרות גרימת התוצאות האמורות;

(ב) קלות דעת - בנטילת סיכון בלתי סביר

לאפשרות גרימת התוצאות האמורות, מתוך תקווה

להצליח למנען".

145. נשאלת השאלה, כיצד ניתן ללמוד על מודעותו של הנאשם בענייננו שעה שהוא מכחיש את העבירות שמיוחסות לו וטוען במפורש שהוא לא נכנס לצומת באור אדום וכי לא היה שיכור בזמן התאונה.

146. על כן, יש לבחון האם בענייננו של הנאשם מתקיים גם היסוד הנפשי? על שאלה זו אשיב

עמוד 25

בהמשך.

147. ההלכה שהתגבשה בסוגיה זו קובעת שניתן ללמוד על היסוד הנפשי של הנאשם, ובעניינו יסוד הפזיזות, כאשר החלופה המתאימה הנה חלופת קלות הדעת, בהסתמך על חזקות בעובדה מכאן שיש לבחון האם על סמך חזקות אלו, הנאשם היה קל דעת, בכך שנטל סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת מותה של המנוחה ואין זה משנה אם הוא קיווה להצליח למנוע תוצאה קטלנית זו.

148. הנאשם נהג בשכרות ותחת השפעת משקה משכר, במהירות לא סבירה ולא תואמת את תנאי הדרך עקב כך חצה את הצומת כשהרמזור בכיוון נסיעתו היה באור אדום, וזאת ללא הסבר סביר והתנגש ברכב המנוחה, שקיפחה חייה כתוצאה מהתאונה. יש בכל אלה כדי לבסס את הרשעתו בעבירות שיוחסו לו.

149. לטעמי עלה בידי המאשימה להוכיח בנוסף לפן העובדתי גם את הפן של היסוד הנפשי הדרוש בעבירת הריגה - קרי, המחשבה הפלילית הקבועה בסעיף 20 לחוק העונשין.

150. לשם התקיימות המודעות הנדרשת בעבירת הריגה, אין צורך במודעות לדרך המדויקת של השתלשלות האירועים שהביאה בסופו של דבר למותו של אדם ודי במודעות לסיכון הקונקרטי הנוצר על פי נסיבות המקרה - ראו לעניין זה ע"פ 3158/00 מגידש נגד מדינת ישראל, פ"ד נ"ד (5), 80, 93 (להלן: "מגידש"); ע"פ 4351/00 מדינת ישראל נגד אבו אלהווא, פ"ד נה(3), 327, 331; ע"פ 6131/01 מדינת ישראל נגד פרבשטיין, פ"ד נו(2), 24, 35; ע"פ 7159/98 מדינת ישראל נגד פלוני, פ"ד נג(2), 632, 640.

151. בהתאם לפסיקה ניתן ללמוד על שני סוגי חזקות עובדתיות, כאחת הדרכים המקובלות להוכחת יסוד נפשי בעבירת הריגה:

א. חזקת המודעות הכללית, לפיה:

"אדם מודע, בדרך כלל, למשמעות התנהגותו, מבחינת טיבה הפיזי, קיום נסיבותיה ואפשרות גרימת התוצאות הטבעיות שעשויות לצמוח ממנה" - ראו ש.ז. פלר יסודות בידי עונשין, כרך א', תשמ"ד, 542.

על-כן:

"... מקום שאדם עושה מעשה העלול באופן אובייקטיבי לגרום למות קורבנו - תוך שהוא מודע לכל היסודות המהווים את הרכיב העובדתי של העבירה - רשאים אנו להניח, בהיעדר ראיה לסתור, כי היה מודע גם לתוצאה הקטלנית" - ראו ע"פ 8827/01 שטרייזנט נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז (5), 506, שם פסקה

37, בעמ' 524 (להלן: "עניין שטרייזנט").

בע"פ 10332/03 בלייכר נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 25.3.04), נסקרה ההלכה בעניין הוכחת היסוד הנפשי ושם נאמרו הדברים הבאים:

"המחשבה הפלילית הנטענת להוכחת עבירת ההריגה בענייננו הינה פזיזות, בהתאם לסעיף 20(א)(2) לחוק העונשין. זו יכולה להתבטא באדישות או בקלות דעת, אך בכל מקרה היא מחייבת קיומה של מודעות לאפשרות גרימת התוצאה הקטלנית ... הוכחת המודעות הצפונה בנפשו של הנאשם אינה קלה. ללא הודאה מצד הנאשם בקיום המחשבה הפלילית נדרשות, בדרך כלל, ראיות חיצוניות להוכחתה. לעתים על הפוסקים להיעזר בחזקות עובדתיות המקימות חזקה בדבר קיומה של המודעות האמורה. כשחזקה עובדתית כזו אינה נסתרת, וכאשר כלל נסיבות המקרה אינן מביאות לספק בדבר התאמתה של החזקה להוות תשתית למסקנה, ניתן לסמוך עליה כראיה למודעות הנדרשת שקיננה אצל הנאשם.

חזקה כזו הוכרה למשל במקרים שבהם התרחשה תאונה קטלנית שנהרג בה הולך רגל עקב התעלמות הנהג ממנו כשהלך במעבר החציה. כשהנסיבות לימדו שהיה על הנהג לדעת כי קיים מעבר חציה ועל כך שצפויים להימצא בו הולכי רגל, הוסקה מודעות שלו לעובדות אלה ... היא הוסקה גם במקרה שבו התאונה הקטלנית נגרמה עקב נהיגה במהירות מופרזת תוך עקיפת כלי רכב במורד כביש מפותל ... או במקרים שבהם נגרמה תאונה קטלנית עקב נהיגה במצב שכרות ..." (שם, פסקה 6, עמ' 957).

ב. חזקה עובדתית נוספת, הנוגעת לסוגיה של גרימת מוות מתוך פזיזות - אדישות או קלות דעת, ובמקרים של נהיגה רשלנית בפרט. לפי חזקה זו, יש קשר בין עוצמת או מידת הרשלנות שבהתנהגות הנאשם לבין יסוד הפזיזות הנדרש.

152. בתאונות דרכים קטלניות, התרשלנות גבוהה מהווה אמת מידה ראייתית - נסיבתית להוכחת היסוד הנפשי הנדרש של פזיזות, ובדרך כלל בתאונות - מודעות לאפשרות הגרימה של התוצאה הקטלנית מתוך "קלות דעת", (ראו עניין מגידיש ועניין שטרייזנט).

153. לעניין כניסה לצומת באור אדום פסק בית המשפט העליון בע"פ 8250/05 שלום נגד מ"י (ניתן ביום 3.10.06), כי:

"נהג אשר חוצה צומת כאשר ברמזור בכיוון נסיעתו דולק אור אדום, לא כל שכן נהג אשר מאיץ את מהירות הנסיעה בהתקרבו אל הצומת בנסיבות אלה, ניתן להניח לגביו כי הוא צפה שייתכן וכלי רכב או הולכי רגל יימצאו בצומת עת שהוא יעבור בה; היה מודע לכך שפגיעתו בנוסעים בכלי הרכב שבצומת או בהולכי הרגל במקום עלולה להיות קטלנית; אך במעשיו נטל על עצמו סיכון בלתי סביר לכך שתיגרם התוצאה הקטלנית, הגם שלא רצה בה..."

נכונים הם הדברים גם בהתייחס לנאשם שלפניי, שחצה את הצומת באור אדום, ואף האיץ את מהירות נסיעתו עובר לכניסתו לצומת.

ראו והשוו גם ע"פ 8103/05 פלוני נ' מ"י, (ניתן ביום 19.12.05), שם נקבע כי:

"נדמה כי אין צורך לומר שנהג הנוטל את הסיכון לחצות צומת באור אדום הינו מודע לאפשרות שמעשה זה עלול לגרום לתוצאה קטלנית. מסקנה זו מתחייבת בבחינת קל וחומר כאשר המערער יכול היה לראות שהצומת סואן... כל אותן הנחות שהייתי מוכן להניח לטובת המערער תשתיתן רעועה, כאשר מפיו של המערער לא נשמע הסבר לדרך נהיגתו, זולת אותה טענה שנמצאה כוזבת, ולפיה הוא נכנס לצומת באור ירוק...".

ראו גם ת.פ. (חי') 6127/07 **מדינת ישראל נגד אליהו חדש** (ניתן ביום 4.6.09) וכל הפסיקה שהובאה שם, כאשר באותו מקרה הרשעתי נאשם בעבירת הריגה לאחר שחצה רמזור באור אדום ונסע במהירות בלתי סבירה.

154. פסיקה רבה דנה ודשה בעבירת ההריגה של מי שנוהג בשכרות ודי אם אפנה בעניין לע"פ 2163/07 **סעת נגד מדינת ישראל**, (ניתן ביום 17.10.07), שם נכתב כי:

"....מי שנוהג ברכב כשהוא שיכור וגורם למותו של אדם, מוחזק כמי שמתקיימים אצלו מרכיבי היסוד הנפשי להרשעתו בעבירת הריגה:

'מי שנוהג בכלי רכב כשהוא 'שיכור' וגורם אגב הנהיגה למותו של אדם, מוחזק כמי שהיה מודע: לעובדת נהיגתו ברכב כשהוא שיכור, לרבות לסיכונים הכרוכים בנהיגתו בשל שכרותו ולאפשרות הממשית שיגרום בשל כך לפגיעה בגופו של אחר (לרבות למותו), כשהוא מגלה 'פזיזות' כלפי אפשרות זו'...."

ראו ע"פ 140/98 **חוג'ה נגד מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 225 בעמ' 238; ראו גם ע"פ 1641/04 **לוינ' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(3) 785, 805; ע"פ 1100/93 **סובאח נגד מדינת ישראל**, פ"ד מ"ז(3) עמ' 635; ע"פ 5910/94 **ברקוביץ נגד מדינת ישראל**, פ"ד מ"ט(5) עמ' 353 (להלן: "**ברקוביץ**"); כן ראו **עניין בלייכר**.

155. על כן, הנאשם שבפני נהג בהיותו שיכור תוך שהוא מסכן חייהם של המשתמשים בדרך והראייה שגרם לתאונה בה נכבה פתיל חייה של המנוחה, שהיתה עדיין בתחילת דרכה. כשעל נהיגה זו נאמר ברע"פ 6439/06 **עובדיה קריטי נ' מדינת ישראל** (ניתנה ביום 19.10.06):

"נהיגה במצב של שכרות מסכנת את חייהם של הנוהגים בכביש והיא מהווה גורם מרכזי למספרן הרב של

תאונות הדרכים.

156. היה על הנאשם לדעת, ככל אדם מן הישוב, שנהיגה בשכרות עלולה להביא לאפשרות של התרחשות תאונה בה יפגע אדם, גם אם לא היה מודע לאפשרות ממשית לתוצאה הקטלנית, ולטעמי, על כל מי שנוהג בשכרות לדעת שיכולתו לשלוט ברכב ובנהיגה זהירה, מתרופפת היא, בלשון המעטה, עקב שתיית אלכוהול והאפשרות להתרחשות תאונה קטלנית, היא ממשית, כך שמרכיב זה חשוב לקביעת היסוד הנפשי הדרוש בעבירת הריגה.

157. יש לראות בנאשם שבפני כמי שהיה מודע לעובדה כי הוא נוהג בשכרות ולסיכונים הנובעים מכך ולכן הוא מוחזק כמי שמתקיימים אצלו רכיבי היסוד הנפשי הדרושים לשם הרשעתו בעבירת הריגה.

158. בעניין **ברקוביץ** קבע בית המשפט העליון כי סיווג התנהגות כרשלנות רבתי הוא דבר נורמטיבי וכחלק ממדיניות משפטית ולכן נקבע כי נהיגה במהירות ברכב שאינה הולמת את תנאי הדרך, מהווים:

"רשלנות פושעת ומכילה את מרכיבי עבירת ההריגה על יסודותיה האובייקטיביים והסובייקטיביים".

159. לדעתי במקרה דנן, מבט על התמונה הכוללת מביאה לתוצאה שאכן מדובר בעבירת הריגה. אכן צודק ב"כ הנאשם בטענתו שלא כל חציית צומת באור אדום מובילה למסקנה כי התקיימו יסודות עבירת ההריגה ולכן יש לבדוק את הנסיבות הנוספות שאפפו את החצייה.

בע"פ **עותמאן נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 19.12.05), נאמר כי:

"6. נדמה כי אין צורך לומר שנהג הנוטל את הסיכון לחצות צומת באור אדום, הינו מודע לאפשרות שמעשה זה עלול לגרום לתוצאה קטלנית. מסקנה זו מתחייבת בבחינת קל וחומר כאשר המערער יכול היה לראות שהצומת סואן, ורכבים עומדים בדרך החוצה את נתיב נסיעתו כשהם ממתינים לתורם להיכנס לתוכה. מאידך, נהג הנוטל סיכון מסוג זה, יש להניח שהוא גם ידע שתוצאת המעשה עלולה להביא לכך שהוא עצמו יפגע בתאונה או שאף ישלם על כך בחייו. הנחה זו אולי טובה היא למי שגמר אומר בליבו לשים קץ לחייו, אולם אין היא אופיינית לאדם מן הישוב, ולא נטען בפנינו שהמערער אינו כזה. על רקע זה תהיתי אם אין זה סביר להניח שמחדלו של המערער נבע מרשלנות שמקורה בכך שתשומת לבו היתה נתונה לעניין אחר ולא לדרך שבפניו, והיא שגרמה לו שלא להבחין באור האדום ברמזור או להבחין בו באיחור. אין צורך לומר שבתרחיש אחרון זה לא מתקיים היסוד הנפשי בעבירת הריגה, אלא של גרם מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק העונשין. אולם, כל אותן הנחות שהייתי מוכן להניח לטובת המערער תשתיתן רעועה, באשר מפיו של המערער עצמו לא נשמע הסבר לדרך נהיגתו, זולת אותה טענה שנמצאה כוזבת, ולפיה הוא נכנס לצומת באור ירוק. יתר על כן, לחובת המערער ניצב נתון נוסף, וכוונתי לכך

שהוא שטט לתוך הצומת במהירות גבוהה, ויש בכך כדי לתמוך בגרסת המשיבה לפיה החליט המערער "לגנוב" את הצומת, מתוך תקווה שיוכל להקדים את הרכבים האחרים שהחלו בתנועה לתוכו, ומבלי שהוא או אחרים יינזקו. הלך רוח זה די בו כדי לבסס הרשעה בעבירת הריגה, ועל כן, וחרף הספקות שמקרה זה עורר אצלי, החלטתי להצטרף לדעה כי דינו של הערעור כנגד ההרשעה להידחות".

160. לדעתי בענייננו קיים שילוב נסיבות ועובדות שמוכיחות את היסוד הנפשי של פזיזות ואשר מושתת על שלושה גורמים שהם: ראשית, הכניסה לצומת באור אדום. שנית, נסיעה במהירות בלתי סבירה, ואי התאמת המהירות לתנאי השטח והדרך. שלישית, הנהיגה תחת השפעת אלכוהול ונהיגה בשכרות.

161. משהנאשם דבק בגרסתו שהתבררה ככוזבת ובלתי מתקבלת על הדעת, כי הוא נכנס לצומת באור ירוק, ומשהוכח כי האור ברמזור בכיוון נסיעתו היה אור אדום, וחרף זאת נכנס אל הצומת במהירות בלתי סבירה, תוך שהוא בוחר לנהוג תחת השפעת משקה משכר, הרי שניתן ללמוד אפוא מהתנהגותו זו של הנאשם על מודעותו בדבר האפשרות כי התנהגותו זו תגרום לתוצאה הקטלנית.

162. הנאשם לא הצליח לתת הסבר אמין ומשכנע להתנהגותו על הכביש שגרמה לתאונה ולכן המסקנה היא כי נתקיים בנאשם מצב נפשי של פזיזות מסוג קלות דעת במובן של נטילת סיכון בלתי סביר מבחינת אפשרות לגרימת התוצאה הקטלנית, מתוך תקווה להצליח למנוע אותה - ראו לעניין זה ע"פ 5167/05 מג'דוב נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 10.10.05).

163. כניסה לצומת באור אדום המתעלמת מן הנסיבות המתקיימות בצומת ובסביבתו המידית, או כניסה כאמור באופן שאינו מאפשר לבדוק את הנעשה בצומת אכן עולה כדי נטילת סיכון בלתי סביר ומקימה את החזקה העובדתית בדבר מודעות לאותו סיכון.

במקרה דנן הנאשם נכנס לצומת באור אדום תוך שהוא מאיץ את המהירות שלו ובהיותו שיכור.

164. באשר לעבירה של גרימת חבלה של ממש, ראוי לציין כי הנאשם הודה כי הנוסע ח'אלד חוסין שישב במושב שלידו נפצע בעקבות התאונה. מה גם, הסנגור לא התייחס כלל לעבירה זו בסיכומיו.

יתרה מזו, כעולה מסיכום האשפוז בעניינו של הנוסע (ראו ת/59) הוא התלונן על כאבים בגב ובבדיקתו נמצאה "רגישות למישוש על פני חוליות עמוד השדרה גבי ומוותני".

משכך, בהיעדר מחלוקת בדבר העובדה שהנוסע נחבל בתאונה הנידונה חבלה של ממש ובדבר הקשר הסיבתי בין התאונה לחבלה זו, אני קובע כי הנאשם ביצע גם את העבירה של גרימת "חבלה של ממש" לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

ח. סוף דבר:

165. אשר לכל המקובץ לעיל הגעתי למסקנה כי המאשימה הוכיחה בפניי, מעל לכל ספק סביר, את עובדות כתב האישום ולכן החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

- (א) **הריגה - לפי סעיף 298 לחוק העונשין.**
- (ב) **נהיגה תחת השפעת משקה משכר - לפי סעיף 62(3) לפקודה ביחד עם סעיפים 64ב(א)(3), 64ב(א)(4) ו- 39א הכל לפקודה.**
- (ג) **נהיגה בשכרות - לפי סעיפים 62(3), 64ב(א)(3), 64ב(א)(3א) ו- 39א הכל לפקודה.**
- (ד) **אי ציות לרמזור אדום - לפי תקנה 64(ה) לתקנות וסעיף 38(3) לפקודה.**
- (ה) **נהיגה במהירות בלתי סבירה - לפי תקנה 51 לתקנות.**
- (ו) **גרימת חבלה של ממש - לפי סעיף 38(3) לפקודה.**

ניתנה היום, י"ב תשרי תשע"ח, 02 אוקטובר 2017, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד אמיר אליאל, הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד חנא בולוס.